

καὶ ὀνομαστί, διαγράφοντες τοῦ Ὀμήρου τὸ ὄνομα ἐνόμισαν ὅτι διαμερίζονται οὕτω τοὺς στεφάνους του καὶ βάλλουσι κλήρους ἐπὶ τὴν ἀθανασία του, καὶ οὐδὲ κἄν ὑπώπτευσαν, ὅτι τῶν μὲν χρόνων ὁ βροῦς θέλει παρασύρει εἰς λήθην τὰ τεύχη των, καὶ εἰς σιγὴν τὰς ἀσεβεῖς των φωνάς, ὁ δὲ Ὀμηρος, γίγας πάντοτε τοὺς οἰκτεῖρει μόνον ἀπὸ τῆς περιωπῆς του, καὶ τὰ ἀθάνατα ἔπη του, σῶα πάντοτε καὶ ἀβλαβῆ, χειροκροτούμενα καὶ θαυμαζόμενα, θέλουσι μένει ὀρθία αἰωνίως, βίη πάσης κριτικῆς καταγιγίδος,

ὡς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρηνοι,
αἶτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
ρίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυταί. (σελ. 178.)

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Πρὸ πολλοῦ ἐπύσασμεν ἐκδίδοντες εἰδήσεις περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος, διότι μετὰ τὴν ἀντροπήν τοῦ 1862 ἔτους ἀνετράπησαν καὶ τὰ τῶν λιμενίων ἀρχῶν, παρ' ὧν τὸ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργεῖον ἐπορίζετο αὐτάς. Οἱ ἀξιωματικοὶ εἴτε ἀποπεμπόμενοι, εἴτε συνεχῶς μετατιθέμενοι, εἴτε ὑπὸ ἀνικάνων ἢ ἐλάχιστον ζῆλον ἐχόντων ἀνκληρούμενοι, ἢ δὲν ἔστελλον διόλου εἰδήσεις, ἢ ἔστελλον ἀτελεῖς. Τὰς δὲ σήμερον δημοσιευόμενας ἐξάγομεν ἐκ πίνακος κατ' ἔτος ἐκδιδόμενου γαλλιστί χάριν τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν, ἀναγομένου ὅμως εἰς μόνον τὰ τῆς β' κλάσεως πλοῖα, ἤτοι εἰς τὰ ἀπὸ 30 τόνων καὶ ἐπέκεινα (*) προσθεσάμεν δὲ καὶ ἄλλας τινάς, ἐξαχθείσας καὶ ταύτας ἐκ σημειώσεως, διακοινωθείσης ἡμῖν ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ ἀνωτέρου πίνακος.

Τὸ τέλος τοῦ 1865 ἔτους ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν πλοίων ἀμφοτέρων τῶν κλάσεων ἀνέβαινον εἰς 5, 456, τῶν δὲ τόνων εἰς 297,424· διηροῦντο δὲ οὕτω πως· πλοῖα ἁ. κλ. 3,495, τόν. 28,394, πλ. 6'. κλ. 1664, τόν. 269,030. Ταῦτα πάντα ἀνήκον εἰς εἰκοσιεννέα λιμένας. Ὁ λιμὴν ὁ ἔχων πλείονα ἀριθμὸν τόνων εἶναι ὁ τῆς Σύρου, δεύτερος ὁ τῶν Σπετσῶν, τρίτος ὁ τοῦ Γαλαξειδίου, τέταρτος ὁ τοῦ Ἀργοστολίου, πέμπτος ὁ τῆς Ἰθάρας, ἕκτος ὁ τοῦ Πειραιῶς, ἕβδομος ὁ τῆς Θήρας καὶ καθεζῆς (**).

(*) Tableau indicatif des bâtiments de la marine commerciale de la Grèce, de 30 tonneaux et au dessus, au 1. janvier 1866, avec approbation du ministère de la marine. Athènes 1866, ὑπὸ Ἰ. Δραγοῦμη διευθυντοῦ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ.

(**) Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἀκριβεστέραν εἰδήσιν περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ, ἀνάγκη νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἐν τῇ Ζ' τόμ. τῆς « Πανδώρας » ἄρθρον, τὸ ἐν σελ. 163—166.

Ἴδου δὲ καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ναυτικοῦ τούτου κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας δεκαετίας· τὸ 1845 ἡ Ἑλλὰς εἶχε 3,584 πλ. καὶ 161,103 τόνους· τὸ 1855, 5,052 πλ. καὶ 294,906 τόν. καὶ τὸ 1865, 5,456, καὶ 297,424 τόν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔτος προστεθήσαν τὰ τῆς Ἑπτανήσου, ἤτοι πλ. 857 καὶ τόν. 33,715· ἡ Κέρκυρα οὐδὲν πλοῖον ἔχει. Ἀφαιρουμένων δὲ τούτων, εὐρίσκομεν καὶ τῶν πλοίων καὶ τῶν τόνων τοῦ 1865 τὸν ἀριθμὸν κατώτερον τῶν τοῦ 1855, τῶν μὲν πρώτων κατὰ 753, τῶν δὲ δευτέρων κατὰ 31, 287. Ἀξιοπαρατήρητον πρὸς τούτοις, ὅτι ἐνῶ κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετίαν ἐδιπλασιάσθη σχεδὸν καὶ τῶν τόνων καὶ τῶν πλοίων ὁ ἀριθμὸς, κατὰ τὴν τρίτην ἠλαττώθη καὶ τῶν δύο. Τῶν δὲ ναυτῶν ὁ ἀριθμὸς λογίζεται ἀπὸ 22 μέχρις 25 χιλιάδων· ἐννοοῦμεν δὲ μόνον τοὺς ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν πλοίων· διότι μέγας ἄλλος ἀριθμὸς ὑπηρετεῖ ἐπὶ ξένων, ἤτοι ἀγγλικῶν, τουρκικῶν, μαλδοβλαχικῶν καὶ καθεζῆς. Οὐκ ὀλίγοι δὲ ἀποκατεστάθησαν καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ, καὶ ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἰνδίαϊς.

Ἐκ τῶν 1664 πλοίων τῆς β' κλάσεως τοῦ 1865, περὶ τὰ 350 ἐναυπηγήθησαν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ λοιπὰ ἐντὸς αὐτῆς· καὶ ἐκ τούτων τέσσαρα ἢ πέντε κατεσκευάσθησαν μεταξὺ τοῦ 1833 καὶ 1840, πάντα δὲ τὰ ἄλλα μετὰ ταῦτα.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΧΘΕΣ.

Ὡς νάρκισσον κλονούμενον ὑπὸ πνοῆς ζεφύρου,
Ὡς κλίνουσαν κυπάρισσον σιγῇ τὴν κεφαλὴν,
Τὴν εἶδα χθὲς προβαίνουσαν, ὡσεὶ ἐντὸς ὄνειρου,
Μ' ἐπίχαρι τὸ βᾶδισμα, μὲ βραδυνὴν στολὴν.

Ὅχι! δὲν ἦτο ὄνειρον, ὄχι, δὲν ἦτο πλάνη!
Τὴν εἶδα χθὲς πλησίον μου καὶ ἄγγελος μ' ἐβάνη,
Πλήρης χαρίτων οὐρανῶν καὶ θείας καλλονῆς·
Μειδίμα τὰ χεῖλη τῆς διστάλλεν ὄραϊον,
Τὸ πρόσωπόν της ἔλαμπε τὸ δροσερὸν καὶ νέον,
Καὶ γευομέν' ἐφαίνετο ὀδύων χαρμονῆς!

Ὡς δίδυμ' ἄστρα φωτερὰ κυκλοῦσι τὴν σελήνην,
Χαρίεσσι νεάνιδες ἐκύκλονον κ' ἐκείνην,
Ἐράσμιον προσβλέπουσαι, γελῶσαι γλυκερά·
Ἐξεῖχε πλὴν τὸ κάλλος της, ἐξεῖχεν ἡ μορφή της,
Ἦτο ὡς ῥόδον, τρυφερά, λευκόχρους μαργαρίτης,
Καὶ ἤγαζεν εἰς τ' ὄμμα της ἡ λάμψις, ἡ χαρὰ.

Ἐστόλιζεν ἡ κόμη της, μελίχρυσος, ὄραϊα,
Τὸ νεαρὸν της μέτωπον, ὡς κύκλος χρυσαυγῆς,
Ἐβᾶδιζε κουφόπτερος ὡς θεαίνά τις νέα,
Καὶ ἔσταν ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ κάλλους ἐκπλαγεῖς...

Καὶ ἰνθίων ἔστραφε περικαλλῶν ἥριμα
 Τὸ διαυγές, ὡς κρύσταλλος, καὶ γαλανόν της βλέμμα,
 Καὶ ἔκλινεν ἐνίοτε, κ' ὠσφραίνετο αὐτά·
 Κ' ἐγάλα πρὸς τὸν νάρκισσον κ' ἐγάλα πρὸς τὸ ἴον,
 Καὶ ἔκοπτε τ' ἀμάραντον, τὸ μύρτον τὸ δακρύον,
 Καὶ ἔστραφε τὴν κόμην της μὲ ἄνθη ζηλωτά.

Ὡ! ἦτο ἄνθος ἔρωτος κί' αὐτὴ, πλὴν ἄνθος πρῶτον,
 Πλὴν τῶν ἀνθῶν ἄνασσα ἡροσώδης, γλυκερά,
 Μῦρον ἤδη καὶ μαγικὸν ἀπέπνεεν ἐρώτων,
 Κ' ἦτο τὸ μῦρον βάλσαμον, τὸ βάλσαμον χαρά!

Ὅχι, δὲν ἦτο ὄνειρον, ὄχι, δὲν ἦτο πλάνη!
 Τὴν εἶδα χθὲς πλησίον μου καὶ ἄγγελος μ' ἐφάνη,
 Πλήρης χαρίτων οὐρανῶν, ἀγνώστου καλλονῆς·
 Μ' εἶδε μ' ἐν βλέμμα της γλυκὸ, γαλήνην ἀποπνέον,
 Κ' ἐνόμισα ἐκλαίποντα τὰ βάσανά μου πλέον,
 Ὅτι ἐκένων κύλικα ὀλβίων χαρμονῆς!..

Ὡ χθὲς, ἡμέρα ποσεινή, στιγμὰὶ περηγορίας,
 Ὡ χθὲς, ἡμέρα ἔρωτος, ἡμέρα εὐτυχίας,
 Ἄς σκότη ἐκδιώξασα καὶ θέλγκτρον τῆς γῆς·
 Ἄς ἀνατέλλουν πάντοτε ὡς σὲ ἡμέραι ἄλλαι!
 Θά παύσουν τότε τῶν θνητῶν τὰ βάσανα αἱ ζάλαι,
 Καὶ πλέον δὲν θ' ἀκούωνται στόνοι βαρυαλγείς!

Κ. Ι. ΠΑΠΗΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 4, 1866.

Γεγονός ἐνδιαφέρον τὰ μέγιστα τὴν Ελλάδα συνέβη ἐν Κρήτη. Κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις εἰ χριστιανοὶ κάτοικοι αὐτῆς, διαμαρτυρηθέντες ἐνώπιον τῶν Προξένων ὅτι ὁ διοικητὴς τῆς νήσου ἀποποιεῖται « τὴν ἐφαρμογὴν τῶν δικαιωμάτων ἅτινα αἱ Δυνάμεις ἐγγυήθησαν διὰ συνθηκῶν καὶ πρωτοκόλλων, καὶ ἐκείνων ἄπερ ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος κηδεύσασιν κήρυξεν ὡς ἀπορρήτως νὰ χορηγήσῃ ὑπὸ τὴν ἀνωμοσίαν Χατ-Χουμαγιούν, ἤσαν τὰ ὄπλα ἀμυνόμενοι ὑπὲρ ἀσφαλείας. » (Διαμαρτύρ., ἐν Μπροσέρω Ἀποκορόνου τῆς 20 Ἰουλίου 1866). Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ Ὀθωμ. Κυβέρνησις καὶ αἱ χριστιανικαὶ Δυνάμεις θέλουσι πράξει πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως προλάβωσι τὴν αἱματοχυσίαν καὶ ἀποδώσωσι τὸ δίκαιον.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγ. Ἐκκλησία ἀφῆρξαστο τὴν ἐγνώσιν τῆς ἐν Ἐπιτανήσῳ μετὰ τῆς ἑλληνικῆς.

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Ἐλπίδι τὴν ἐξῆς ἀληθῶς κατανοητικὴν πράξιν·

« Εσχάτως μίαν ἡμέραν ὁ Ἕλλην Προξένος Βουκουρεστίου προσεκλήθη ἀπὸ τινος ἀσθενούντος Γάλλον, Δωριδὴν ὀνόματι. Ε-

πορεύθη λειπὸν εἰς τὴν χαρακτηρηθεῖσαν οἰκίαν, εἰσῆλθεν εἰς ἐν αὐτῆς πενιχρὸν δωμάτιον, ὅπου κατόκει ὁ αὐτὸν προσκαλέσας, καὶ ἐπὶ πτωχῆς κλίνης εἶδεν ἄνθρωπον κατακείμενον ἐν βαρείᾳ νόσῳ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤγγιζε τὸ τέρας τοῦ βίου, καὶ μὲ φωνὴν ὑπὸ τῆς νόσου καταβιβλημένην λέγει τῷ Κ. Προξένῳ·

« Δὲν ἔχω οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα· δὲν ἔχω συγγενεῖς, οὔδὲ γνωρίζω τῶν γενέων μου τὰ ὀνόματα· εἶμαι ἀπὸ τὴν Κορσικὴν. Πλὴν ἂν δὲν ἔχω συγγενεῖς, ἂν δὲν ἐνθυμούμαι τῶν γεννησάντων με τὰ ὀνόματα, γνωρίζω ὅτι εἶμαι Ἕλλην καὶ οὐχὶ Γάλλος. Κατάγομαι ἀπὸ οἰκογένειαν ἀποικήσασαν εἰς τὴν Κορσικὴν. Ἀποθνήσκω, ἀλλ' ἡ θελήσις μου καὶ ὁ πόθος μου εἶναι νὰ ἐγκαταλείψω εἰς τὴν ποθητὴν μοι πατρίδα Ελλάδα πᾶν ὅ, τι ἔχω. Ἔὰς παρακαλῶ, Κ. Προξένε, βοηθήσατέ με ὅπως κληροδοτήσω ἀσφαλῶς εἰς τὸ ἔθνος μου τὴν περιουσίαν μου, εἰ δὲ τίκοι της νὰ διανεμηθῶσι εἰς ὅλα τὰ εὐεργετικὰ τῆς Ἑλλάδος καταστήματα. »

« Οὕτως ὁ Ἕλλην, Γάλλος νομιζόμενος, παρὰ πάντων ἀγνωσόμενος, ἐν οἰκονομίᾳ διαδιδώσας, ἠνθάκων, δὲν ἐλησμονῆσε τὴν πατρίδα, πρὸς ταύτην ἔστραψε τὴν διάνοισιν καὶ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ σθένος βλέμμα. Ὁ Προξένος τῆς Ἑλλάδος προσεκάλεσε τὸν τῆς Γαλλίας, ὅστις μετὰ μεγάλης συγκινήσεως συνέταξε τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου Δωριδου, δι' ἧς κληροδοτεῖται 150 χιλιάδων δραχμῶν περιουσία εἰς τὸ ἔθνος, θαυμάζων τὴν συνεισθετικὴν δυνάμιν τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τὸν ἀσβεστον πατριωτισμὸν ὅστις διαπλέγει τὰ ἑλληνικὰ στήθη. »

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 592 φύλλιδ. αἰνίγματος καὶ τοῦ γρίφου.

Σαύρα. — Αὔρα.

Πόνος αἰτίος ταραχῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς ἄλλο πόσιπτε οὐδὲν τῆς εἰκουμένης μέρος
 Καρδίας δὲν ἀνέφλεξεν ὁ τῆς πατρίδος ἔρωτος
 Ὅσον τὸ πάλαι ἐν ἐμοί, καὶ μέγιστα ὅποτε
 Ἄνδρες ὑπῆρξαν θαυμαστοὶ τῶν καρδιῶν δεσπότες.
 Ὅτε μὲ εἶχον θέμεθλον εἰ φίλοι τῆς πατρίδος
 Καὶ κεραυνὸς ἠκόντιζον κατὰ τῆς τυραννίδος·
 Τότε ἀντήχει ἐν ἐμοί Πατρίς! Ἐλευθερία!
 Καὶ πᾶσα ἠλεκτρίζετο εὐαίσθητος καρδία·
 Καὶ ἤδη ἔσοι φλέγονται ὑπὲρ φιλοπατρίας,
 Τὸ ὄνομά μου λέγουσι μετὰ παλμῶν καρδίας.
 Ἄν ὅμως ἀπ' τὴν κλησίμ μου ἡ κεραλή της λείψῃ,
 Ζόφος καὶ σκότος πάραυτα τὸ πᾶν θέλει καλύψει.

Κ. Π. Γ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἐν σελίδι 44 στίχῳ 154 τῶν Τριάκοντα, γράφει θήραν ἀντί θήραν.

ΓΡΙΦΟΣ.

